

år tre gange har stået på Folketingets dagsorden.

Så kan fru Auken tale om plageri, så meget hun vil. Jeg synes altså, at papirusseri er alt for venligt et ord at betegne dette her forslag med.

Dette genbrug, som jeg har tilladt mig, synes jeg er brugbart også i dag, men det skal da ikke hindre, at jeg også netop har gentaget, at CD gerne vil drøfte sagen, og jeg opfordrer faktisk Folketingets Præsidium og det Udvalg for Forretningsordenen, som jeg selv har den ære at sidde i, til at tage sagen op i en større sammenhæng, som flere ordførere har været inde på.

Vi bør ikke have denne føljeton hvert halve år både i huset her og i bladene rundtomkring om folketingsmedlemmers og ministres aflønninger. Vi er jo ellers ret beslutningsdygtige i dette Ting, men det er som om, når det gælder vore egne forhold, og især når der er kroner med i spillet, bliver vi åh, så bange og åh, så nervøse i stedet for at være en lille smule beslutsomme. Det er det, min opfordring gælder at vi bør blive.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Til en videreførelse af de almindelige plageinstrukser går det jo ud på, at hvis man skal have succes med at plage, skal der være en sprække. Hvis ikke der er nogen sprække, har man ikke nogen glæde af det.

Men der er jo en sprække, og finansministeren lover os hver gang, at nu skal de nok prøve at gøre noget ved det, og de store partier osv., og så ved jeg – og det er ikke, fordi jeg har spor lyst til at rose Fremskridtspartiet – at hvis ikke denne sag hele tiden er på dagsordenen, bliver den glemt, også i løbet af 5 minutter. Det er jo helt tydeligt at høre de store partier sige, at vi skal være enige og vi skal sådan og vi skal sådan, og den står helt stille.

Derfor er plagestrategien her at være det, som på udenlandsk hedder »a pain in the arse«, sådan at man bliver nødt til at forholde sig til det hele tiden, og på et eller andet tidspunkt tror jeg der bliver udvist så megen handlekraft også hos de store partier, at der kommer til at ske noget, for de kan ikke være det her bekendt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg overlader da gerne betegnelsen plageånd til forslagsstillerne og til fru Margrete Auken. Hun må gerne bære betegnelsen plageånd, og jeg har

ikke spor imod folk, der plager, men det har én forudsætning, og det er, at det, der plages om, har nogen væsentlighed.

Dette her hører til i bijouteriaafdelingen og næsten i skuffen derunder. Plag endelig, når det gælder en sag, der virkelig er gavnlige for nogen. Det kan man altså ikke lige sige her. Jeg har jo også sluttet min egen tale med at sige: Jeg så gerne noget mere beslutsomhed, så vi kan få det afgjort én gang for alle og ikke behøver at have det på dagsordenen mere. Men at være stolt af at plage i bagatelsager må man nu have mangel på sager for at glæde sig over.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har undladt at tage de tidligere ordførertaler med herop, for det er jo netop, som hr. Arne Melchior sagde, præcis 1 år siden, vi næstsidste gang behandlede dette forslag og altså også igen for ca. et halvt år siden.

Det Radikale Venstre har megen sympati for enkeltelementer i forslaget. F.eks. synes vi, det er helt rimeligt, at man først får en ministerpension, når man er over 60 år. Vi synes også, der vil være meget zweck i at overføre aflønningen af ministre til ministerierne eller til regeringen i stedet for at have den i Folketinget, og der er mange ting her, som vi meget gerne vil hjælpe til med at få opklaret og få udredt.

Men det er lidt svært, når vi står, her gang på gang at høre på, at det altså er de store partier, der ikke rykker sig, det er Præsidiumet, der ikke kan få hul på den her diskussion, og derfor skal der også fra radikal side lyde en opfordring til, at de store partier med Socialdemokratiet i spidsen sætter sig for at løse det her problem.

For os spiller det ingen rolle, om det bliver i dag eller i morgen eller om en uge, men på et eller andet tidspunkt ville det jo være rart, når vi får det her spørgsmål igen, igen og igen, så at kunne se, at nu var der sket noget siden sidst. Det ville være dejligt, at man ikke skulle holde den samme tale for fjerde, femte og sjette gang.

Jette Gottlieb (EL):

Det mest karakteristiske ved den her sag er netop, at der ikke sker en smule overhovedet, og der er ingen tvivl om, at det er dynen af forenede ministerpartier, som ikke kan blive enige om, hvordan det her skal laves om.

Det er oplagt urimeligt, og alle kan se det, at man som minister får pension og løn og alting oven i hinanden, uanset at man kun har været minister i ét år og ikke er mere end 27 år. Alle